

Bukserne

-Det er ikke sjovt! Giv mig mine bukser!

Daniel er vild i øjnene. Han er lige kommet ud fra toilettet i omklædningsrummet, han er splitternøgen, hans hår klasker vådt ned over ansigtet. Der hvor hans tøj skulle ligge, står en udtrådt fodboldstøvle med gule snørebånd. Drengene fniser.

- Kom så med dem, siger han, mens han dækker skridtet med hænderne.

- Kom så med hvad? siger Lukas med et sært smil. - Hvad snakker du om?

Daniel stirrer fra den ene til den anden, ingen siger noget. Hassan begynder at fløjte. De andre trækker tavst i tøjet. De er sprutrøde i ansigterne, de kigger ned.

- Nej, det er sgu ikke i orden at gå i skole uden tøj på, Dannyboy, siger Hassan. Han griner og efterligner pigerne i klassen, han vrænger:

”Det er bare enoormt grænseoverskridende!”

Drengene vrider sig. Daniel rører sig ikke.

Lauge står bøjet over sin sportstaske, han har allerede tøjet på. Han er ved at lægge sine shorts og træningstrøje sammen. Han tør ikke kigge op. Han famler og folder. Langt ude bagved i omklædningsrummet kan han skimte Daniels tynde ben, de knoklede knæ og den ligblege overkrop.

Stilheden pumper som et åndedræt langs væggene. De er seks drenge tilbage ved bænkene. Rummet er en tæt og lyddæmpet borg.

Garderobeskabene stirrer. Drengene står overfor hinanden som hunde, vejrer, snerrer, strækker ud i poterne. Lauge tør ikke vende sig om mod de andre. Det er ikke første gang, de er efter Daniel. Han er nem at hyle ud af den, de kan få ham til at råbe på sin sære, estiske

accent og kaste med ting, og engang tyrede han en stol ud af et vindue og kom ikke i skole to dage efter.

Daniel har en storebror, der har ADHD og går på specialskole, og Hassan siger, at den slags ligger i generne. Hans far er læge, så Hassan ved, hvad han snakker om. Daniel bliver tosset, når man nævner hans bror. Han bliver tosset og begynder at stamme og råbe. Han siger, han vil smadre dem, der siger hans storebrors navn, men han er for tynd til at smadre nogen. Han puster og pruster ud af munden med udspilede øjne, men hans slag er bare slatne, forvirrede fægtninger i luften. Han ender altid med at sætte sig på en stol og stirre stift lige ud, som om han sidder og sigter på et hemmeligt mål. Han kan sidde og sigte i flere timer.

Lauge lyner meget, meget langsomt sin idrætstaske i og fumler med snørebåndet på venstre sko. Det prikker og stikker i ørerne, han tør ikke rette ryggen. Daniel har trukket sig baglæns tilbage til toiletdøren, han står og tripper på stedet.

- Det er ikke sjovt mere, jeg smadrer jer, siger han hurtigt, men stemmen er spinkel og minder om et knækket sugerør.

- Søde Danny! Kan du se nogen her, der har taget dit tøj? siger Lukas.

Han glør dumt på Hassan:

- Hassan, my man. Har *du* taget Dannyboys tøj?

Hassan ryster på hovedet.

- Oliver, er det så dig, er du tøjtyven? spørger Lukas Oliver.

- What? Mig? Nej!, svarer Oliver, mens han løfter skuldrene og ser dybt forundret ud.

- Viktor? spørger Lukas.

- Nope, svarer Viktor.

De fire drenge står i en halvcirkel foran tøjbænkene, Lauge står stadig med ryggen til dem og arbejder med snørebåndene.

- Ja, men så er der jo kun Lauge tilbage, siger Lukas og vender sig om mod Lauge. - Lauge, er det dig, der har neglet Dannyboys kluns?

Tonefaldet er sleskt.

- Nej, mumler Lauge.

- Undskyld, vi kan ikke rigtig høre dig, råber Lukas. - Kan vi høre, hvad Lauge siger?

Drengene ryster på hovedet. Lauge vender sig om og står ansigt til ansigt med hundene, lugten af blod i næsborene. Lukas smiler og kigger på Daniel.

- Danny, siger han, - I'm sorry. Det ser ud til, du bliver nødt til at gå med røven bar resten af dagen.

Daniel begynder at steppe, han trækker vejret i hurtige gisp. Brystkassen pumper, skuldrene gynger frem og tilbage som på en bokser, lige inden han går i ringen.

- Gi mig det! GI MIG DET! snerrer han, - eller jeg flækker jer!

Drengene efterligner ham og tæsker tomt ud i luften med næverne. Daniels hænder kramper mere og mere sammen, fingrene ælter som orm ind i håndfladerne.

Lauge står midt imellem Daniel og drengene. Han kan høre Daniels tæer mod fliserne. Den skræmte snøften, åndedrættet. Han kigger fra den ene til den anden.

Pludselig ser de alle sammen på Lauge. De venter. Et forkert ord, og det er ham, de går efter næste gang. De vil jage ham på gangene, de vil vejre hans mindste fejl. De vil gå efter struben. Han kigger ned, fliserne flimrer, driver ind og ud mellem hinanden i blændende flager.

- Lauge, kom over til os, inden Dannyboy flækker dig, siger Lukas indladende. - Inden han flækker dig med sin bare røv.

Ingen rører sig. Der kommer en dyb lyd fra Daniel, som om nogen er ved langsomt at stikke en nål i armen på ham. Han synger en kvalt tone: Aaaaaaaaaaaa. Hans ansigt trækker sig sammen, øjnene bliver større, tonen vokser til et forvrænget skrig.

- Giv ham hans tøj! råber Lauge.

Han råber det! Han ved ikke hvorfor. Hvorfor holdt han bare ikke mund? Hans hjerte galopperer, han trækker ikke vejret. Han ved, han skal dø. Han skal dø så meget, og nu er der ingen vej tilbage. Det er, som om han ikke kan andet end sige:

- I gir ham det tøj. Nu!

Hassan kniber øjnene sammen, drengene måber. Daniel synker med en høj, rædselsslagen halslyd. Hans brystkasse støder i korte gisp.

- Hvad er det, du siger, Lauge? Siger du, vi står og lyver? Lukas træder et skridt frem.

- Jeg siger: Stop nu!

Lauges stemme er klar og stærk. Fødderne står godt på gulvet, skuldrene svulmer. Han kan se væggene og bænkene og drengene helt klart. Han skal dø, men han er ikke bange. De kan flænse ham sønder og sammen, flække ham og sluge ham og flå ham op, det er lige meget. Nu slutter det.

Drengenes øjne flakker uroligt, de bevæger sig ikke. Lukas løfter hagen og ser ned på Lauge.

- Det her kommer du til at fortryde! snerrer han.

Han venter lidt. Så vinker han af de andre og siger:

- Kom, vi skrider.

De tager deres tasker og går slingrende og daskende hen mod døren, i små buer, de smiler alle fire underligt.

På vej ud tager Hassan Lauges idrætstaske og smiler. Henne i døren løfter han højt op og siger:

- Tak for tøjet.

Så er de ude.

Lauge kigger på Daniel, der følger ham intenst. Hans øjne er store, ligesom et lille barns. Uden en lyd drejer Lauge om på fødderne og sætter sig på bænken. Noget varmt rører sig inde i brystet. Vokser. Han ser sine egne hænder, at de begynder at løsne snørebandene i skoene langt nede. Han ser dem trække skoene af. Han ser dem knappe cowboybukserne op. Det er hænder, der arbejder støt og roligt, de bevæger sig ude foran hans tanker, som om en anden styrer dem. Han ser, at fingrene uden tøven lyner lynlåsen ned, at underarmenes muskler spænder, bukserne bliver trukket ned over lårene, videre ned over knæene, ned til anklerne. Han arbejder selv med nu. Bider tænderne sammen, hiver buksebenene ud over fødderne. Rejser sig op og går over til Daniel. Giver ham bukserne.

- Her, Daniel, siger han.

Daniel tager dem. Lauge ser, at pulsen banker i hans tinding.

- Hvad med dig? spørger Daniel. - Hvad skal du ha på?

- Ikke noget, siger Lauge.

Daniel kigger på Lauges ben, der er fulde af eksem. Der er små plamager af sår alle de steder, hvor han har kløet og kradset.

- Vent her, siger Lauge. - Jeg kommer igen om lidt.

Så trækker han vejret dybt ind og går ud af døren, ud på gangen, ud gennem skolen, og hans lår brænder, og han knæ svier, men det gør ikke noget mere, han ved, hvad han skal.

Der er ingen vej tilbage.